

ΑΡΤΕΜΙΣ

Ἡ δύναμί σου ἀνίκητη κ' ἡ χάρι σου μεγάλη !
Σὲ βλέπω, πέφτω ἔς ἔκστασι· σφαλῶ τὰ μάτια πάλι
κι' ἀπὸ τὸ νοῦ μου ἀπλόνεται σὰν ὄπτασία ἐμπρὸς μου
ἡ μαρμαρόπλαστη εὐμορφιά ἐνὸς ἀρχαίου κόσμου.

Ναοί, βωμοὶ κι' ἀγάλματα καὶ τορνευμένοι στῦλοι·
χρυσαῖς γραμμαῖς ποῦ ἐχάραξε τοῦ Πραξιτέλῃ ἡ σμίλη·
καὶ μέσα ἔς ὅλα, ἀκίνητη καὶ σκαλιστὴ ἔς τὴν πέτρα
ἡ Ἄρτεμις, περήφανη, μὲ τὴ χρυσοῦ φαρέτρα.

Ψηλή, μεγάλη, εὐγενική, γλυκειά, καμαρωμένη·
ἡ δυνατὴ τῆς εὐμορφιά τὸ μάρμαρο βαραίνει·
κάθε γραμμὴ ἔς τὴν ὄψι τῆς, ἔς τὸ στῆθος, ἔς τὸ κορμί τῆς
φωτοβολεῖ σὰν τὴν οὐρὰ ποῦ σέρνει ὁ κομύτης.

Εἰδωλολάτρης, σταματῶ κ' ἐμπρὸς τῆς γονατίζω,
μὰ τὴ στιγμὴ ποῦ ἐκστατικὸς τὴν προσευχή μου ἀρχίζω,
ἀνοίγουνε τὰ μάτια μου . . . Τοῦ εἰδωλολάτρη κόσμου
ἡ ὄπτασία χάνεται, καὶ βλέπω ἐσένα ἐμπρὸς μου.

Καὶ βλέπω ἐσένα, ὦ Ἄρτεμι, μὲ τὴ διπλῆ φαρέτρα,
ὄχι βουβὴ κι' ἀκίνητη καὶ σκαλιστὴ ἔς τὴν πέτρα,
μὰ ζωντανὴ κι' ἀληθινὴ καὶ προικισμένη ἀπ' ὅλα,
μὲ χεῖλη γλυκογέλαστα, μὲ μάτια φεγγοβόλα.

Σὲ βλέπω κι' ἀναπαύομαι ἔς ὄνειρευτὴ ἐλπίδα,
θαρῶ πῶς ἐζωντάνεψε τὸ μάρμαρο ποῦ εἶδα . . .
Στὴν εὐμορφιά, ἔς τὸ ἀνάστημα εἰς' Ἄρτεμις, στοχάσου,
φαρέτρα εἶνε τὰ μάτια σου καὶ βέλη εἶν' ἡ ματιά σου.